

[Pia Kjærsgaard]

meget. Jeg havde ventet en anderledes holdning.

Det er ukorrekt, at vi har en opgivende holdning. Slet, slet ikke. Tværtimod har vi en frihedsholdning. Vi mener, at censuren ikke gælder nogen som helst; det er det stik modsatte af en opgivende holdning. Med en opgivende holdning havde Fremskridtspartiet såmænd overhovedet ikke fremsat dette forslag, men det er altså ud fra en frihedsholdning, vi ønsker filmcensuren afskaffet.

Hr. Helge Sander sagde, at han var principielt enig, og så må jeg forvente, at Venstre vil være enig i at støtte forslaget på et eller andet niveau.

Selv om filmen »Hjælp, min datter skal giftes« har været meget omtalt i forbindelse med den seneste tids debat om filmcensuren, er det afgjort ikke derfor, Fremskridtspartiet er fremkommet med dette forslag. Det skal gælde generelt, og det, der betyder noget, er, at vi får afskaffet censuren netop ud fra de frihedsidealer, som vi synes er sunde og fornuftige.

Fru Pernille Frahm fra SF var heller ikke helt afvisende; det tager jeg som noget positivt.

Det Radikale Venstre synes jeg nok kom med en ren gang hykleri omkring dette forslag, og jeg kan naturligvis ikke tilslutte mig Det Radikale Venstres ordførertale. Det Radikale Venstres ordfører udtalte, at det var statsmagtens markering af et niveau. Det er stærke ord, må jeg nok sige, i sådan en forårsmåned. Statsmagtens markering af et niveau! Det er altså statens meningsløse filmcensur, som skal markere niveauet for, hvad man må, og hvad man ikke må.

Fru Merethe Due Jensen uddelte en mindre balle til forskellige heroppefra og sagde, at så længe Kristeligt Folkeparti var i regering, blev der ikke noget af at ophæve censuren. Ja, ja, ser man det.

Men fru Merethe Due Jensen sagde også – og det synes jeg var uappetitligt – at Fremskridtspartiet ville ophæve alt, hvad der hed moral og etik. Der er det jo at vi er så grundlæggende uenige med Kristeligt Folkeparti. Det er ikke noget, der kan styres lovgivningsmæssigt. Moral og etik er ikke noget, man kan lovgive om eller forbyde eller påvise eller påbyde, det er noget, den enkelte har, og som Folketinget naturligvis ikke kan sætte grænser eller normer for.

Fru Merethe Due Jensen sagde, at et folk uden moral og etik er et svagt folk. Det er jeg ganske enig i. Men hvis folket er så svagt, at det skal have staten til at vurdere, hvad der er moral og etik, så mener jeg til gengæld, det er et svagt folk, og sådan opfatter jeg bestemt ikke danskerne.

Nogle ønsker for tiden at ændre den eksisterende filmcensur for biograffilm med grænser på 12 og 16 år til en fælles censurgrænse på 18 år, der også skal omfatte videofilm. Det er altså den forkerte vej at gå. I stedet bør lovgivningen frigøres fra det formynderi, som loven om filmcensur er et udtryk for. Loven om Statens Filmcensur er et eksempel på en af de mange, mange love, der regulerer og censurerer, og som sagtens kan ophæves, uden at det betyder nogen problemer for det danske samfund; tværtimod. Så hvorfor i alverden vil man ikke være med til at gøre det?

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg vil godt sige, at det er trist, at de debatter, der tager udgangspunkt i Fremskridtspartiets kulturpolitik, altid bliver så forvirrede. Der farer bemærkninger hist og pist og frem og tilbage, og når debatten er færdig, er der faktisk ingen, der aner, hvad vi har snakket om.

For mit vedkomende er jeg meget enig med fru Pernille Frahm i, at vi skal passe på, vi ikke laver symptombehandling i et samfund, der har en anden type problemer.

Til dem her i forsamlingen, der ikke måtte vide det, kan jeg oplyse, at ifølge pressen i dag har Per Pallesen fået ret i sin klage over censureringen af sin film »Hjælp, min datter skal giftes«. Det var bare en teknisk bemærkning.

Og så hvirvler det jo rundt med alle de begreber som offentlig forevisning, hvad sker der privat derhjemme i sofabgruppen, hvem har ansvaret, hvad med censur, og hvad med deklARATION? Men min konklusion er, at jeg tror faktisk, vi har brug for et materiale, der prøver at afklare begreberne og finde ud af, hvad man gør andre steder, og hvor vi står nu i forhold til, da loven kom første gang i 1969, og da den blev revideret i 1980. Jeg skal derfor give tilsagn om, at jeg vil forsøge at tilvejebringe et sådant materiale, så vi kan få en diskussion, vi kan være bekendt her i Folketinget.

Pia Kjærsgaard (FP):